

αφιερωμένο στα γεγονότα της

νίκαιας

...μοχάμεντ καμράν ατίφ

ΜΟΧΑΜΕΝΤ ΚΑΜΡΑΝ ΑΤΙΦ 25 ΧΡΟΝΩΝ ΜΕΤΑΝΑΣΤΗΣ ΑΠΟ ΤΟ ΠΑΚΙΣΤΑΝ

26 Σεπτέμβρη, 1:30 π.μ., 15 μπάτσοι εισβάλλουν σε χαμόσπιτο πακιστανών εργατών, στην Ηλιουπόλεως 82, στη Νίκαια. Ο Μοχάμεντ Καμράν Ατίφ ξυλοκοπείται μαζί με συγγενείς και συγκατοίκους του και οδηγείται στο Α.Τ. Νίκαιας ως ύποπτος για ξυλοδαρμό ανηλίκου. Ο άγριος ξυλοδαρμός συνεχίζεται. Τον δένουν χειροπόδαρα και τον χτυπούν με γκλομπς. Του κάνουν ηλεκτροσόκ με καλώδια στα χέρια και στα γόνατα.

Ο μηνυτής δεν τον αναγνωρίζει, αποσύρει τη μήνυση και οι μπάτσοι τον αφήνουν ελεύθερο, αφού βάζουν τον αδερφό του να υπογράψει ότι τον παρέλαβε χωρίς ούτε έναν μώλωπα.

Στις 9 Οκτώβρη, ο Μοχάμεντ Καμράν πεθαίνει εξαιτίας της αστυνομικής «περιποίησης» που είχε δεχτεί λίγες μέρες πριν.

Η δημοκρατική φαιδρότητα των «ανθρωπίνων δικαιωμάτων» δεν μπορεί να αποκρύψει ότι η ζωή στον καπιταλισμό

δεν αξίζει το ίδιο. Οι σύγχρονοι φυγάδες θεωρούνται αναλώσιμοι για την πιο εντατική εκμετάλλευση και αιματηρή καταστολή.

Ο κάθε Μοχάμεντ στοχοποιείται κάθε μέρα. Στα σύνορα, στα ναρκοπέδια, στις θάλασσες, στα στρατόπεδα συγκέντρωσης, στις ουρές για αίτηση ασύλου, στις σκούπες, στα ρατσιστικά πογκρόμ, στις φασιστικές επιθέσεις, στις ακροδεξιές ρητορείες, στα Μέσα Μαζικής Ενημέρωσης.

Η ρητορεία περί «μεμονωμένων περιστατικών» και «ατυχών συμβάντων» δεν μπορεί να πείσει κανέναν πια, ούτε τους πιο αφελείς. Ιδιαίτερα μετά την περσινή δολοφονία του 15χρονου Αλέξανδρου Γρηγορόπουλου.

Η δημοκρατία δολοφονεί. Η αστυνομική βαρβαρότητα δεν είναι παρά η κατασταλτική έκφραση της κρατικής-καπιταλιστικής βαρβαρότητας: καταπίεση, εκμετάλλευση, υποταγή, θάνατος. Κι αυτό δεν αλλάζει με καμία αλλαγή κυβέρνησης παρά μόνο με την κοινωνική επανάσταση και την έλευση ενός κόσμου ελεύθερου, χωρίς εξουσία.

ΠΟΡΕΙΑ

Σάββατο 17 Οκτώβρη, 12:00, Πλ. Δαβάκη (Περιβολάκι) Νίκαια

ΡΕΣΑΛΤΟ & σύντροφοι από τη συνελουση εξεγερμένων σε πέραμα, σαλαμίνα, δραπετσώνα, κερατσίνι, νίκαια

ΣΤΑ ΚΕΛΙΑ ΤΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ Η ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ ΔΟΛΟΦΟΝΕΙ

ΑΠΟ ΤΑ ΣΥΝΟΡΑ,
ΜΕΧΡΙ ΤΑ ΤΜΗΜΑΤΑ...

Η ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΔΟΛΟΦΟΝΕΙ

Άλλος ένας μετανάστης νεκρός. Το όνομά του, Μοχάμεντ Καμράν Ατίφ.

Αυτή τη φορά μετά τον άγριο ξυλοδαρμό και τα βασανιστήρια που του επεφύλαξαν οι 'μάγκες' του Α.Τ. Νίκαιας, αρχικά μέσα στο σπίτι του και έπειτα στο τμήμα.

Είναι μόνο η πιο πρόσφατη από τις δεκάδες υποθέσεις δολοφονίας μεταναστών από αστυνομικά ή λιμενικά γουρούνια, είτε από νάρκες/σφαίρες στα σύνορα και βυθίσεις σαπιοκάραβων στο Αιγαίο, είτε από άγριους ξυλοδαρμούς σε τμήματα ή 'εξαφανίσεις' στις ατέλειωτες ουρές της Πέτρου Ράλλη και του Μεταγωγών.

Ο κατάλογος είναι μεγάλος και τίποτα βέβαια δεν είναι τυχαίο.

Με 5 δολοφονίες μεταναστών τον τελευταίο χρόνο και περισσότερες από 50 την τελευταία δεκαετία ένα μόνο πράγμα μας έρχεται στο μυαλό...

"...Σε τούτη δω την κόλαση εγώ δεν έχω δάκρυα...
Μόνο οργή..."

Σύντροφοι από Κορυδαλλό-Νίκαια

ΠΟΡΕΙΑ

Σάββατο 17 Οκτώβρη, 12:00, Πλ. Δαβάκη (Περιβολάκι) Νίκαια

Αυτή τη φορά:
Μοχάμετ Καμράν Ατίφ,

25 χρόνων από το Πακιστάν, νεκρός από βασανιστήρια στο ΑΤ Νίκαιας...

Για μια ακόμη φορά δολοφονήθηκε μετανάστης στα μέρη μας από την αστυνομία. Τέταρτη φορά. Κι αυτή τη φορά όπως σε όλες τις προηγούμενες τα πράγματα είναι "θολά"... "Ίσως δεν έγιναν έτσι", "δεν τεκμηριώνεται η εμπλοκή της αστυνομίας στο θάνατο", "δεν υπάρχουν στοιχεία", "ας είμαστε επιφυλακτικοί"... Κάθε φορά δρομολογείται η συγκάλυψη της δολοφονίας, κάθε φορά οι μετανάστες είναι αδύναμοι να σπάσουν το τείχος της συγκάλυψης, κάθε φορά επιχειρείται η χειραγώγηση της κατάστασης από κάθε είδους διαμεσολαβητές. Και οι ένστολοι δήμιοι κάνουν ό,τι μπορούν για να αποποιηθούν τις ευθύνες τους, καγχάζουν τον πόνο των συγγενών και την οργή της "κοινότητας", νοιώθουν ασφαλείς μέσα στην ομηρεία των μεταναστών, χαμογελάνε ειρωνικά με τις αριστερές μανούβρες και τα κομματικά τσαλιμάκια, σηκώνουν τα γκλομπ για να ανοίξουν τα κεφάλια των αλληλέγγυων σε κάθε ευκαιρία. Οι δολοφονίες αυτές όμως δεν είναι ούτε εκτροπές ούτε μεμονωμένα περιστατικά. Βρίσκονται στην άκρη της γενικευμένης ρατσιστικής βίας, στην άκρη των όπλων των ένστολων συμμοριών, στην άκρη της κρατικής ξενοφοβικής αγωγής. Οι μετανάστες είναι εξοικειωμένοι με τον θάνατο, από την καταγωγή τους μέχρι τις "χώρες φιλοξενίας". Οι ντόπιοι κολασμένοι νομίζουν ότι ο θάνατος και η εξαθλίωση εκτονώνεται πάντα στους Άλλους, ότι οι "Ξένοι" είναι η ασπίδα για να μην φτάσει η δυστυχία ποτέ σ' αυτούς, ότι οι μετανάστες είναι ένα ξόρκι. Γι' αυτό και κρατούν τις πόρτες τους κλειστές. Όμως η Ιστορία έχει δείξει πολλές φορές ότι η Εξουσία δεν φείδεται θανάτου και δυστυχίας για τους υπήκοους, δεν γνωρίζει διαχωρισμούς στην εκμετάλλευση και την καταπίεση. Η Ιστορία έχει δείξει πολλές φορές ποιοί είναι το πραγματικό συμφέρον των καταπιεσμένων: να είναι όλοι μαζί, αλληλέγγυοι, δυνατοί και αποφασισμένοι απέναντι στην επιθετικότητα του Κράτους και του Κεφαλαίου.

ΠΟΡΕΙΑ

Σάββατο 17 Οκτώβρη, 12:00, Πλ. Δαβάκη (Περιβολάκι) Νίκαια
πρωτοβουλία αναρχικών αιγάλεω

Κι η Ιστορία έχει πάντα δίκιο...

ΝΕΚΡΟΣ ΑΠΟ ΞΥΛΟ, ΒΑΣΑΝΙΣΤΗΡΙΑ, ΗΛΕΚΤΡΟΣΟΚ ΣΤΟ Α. Τ. ΝΙΚΑΙΑΣ

Στις 26 Σεπτεμβρίου, ύστερα από καταγγελίες για περιστατικό ξυλοδαμού ανηλίκου, πραγματοποιείται οργουελιανή έφοδος της αστυνομίας σε σπίτι όπου διαμένουν πακιστανοί μετανάστες στην Νίκαια. Ο 25χρονος Μοχάμεντ Καμράν Ατίφ, απαγάγεται από 15 ένστολους και ξυλοκοπείται άγρια κατά τη διάρκεια της μεταγωγής του στο αστυνομικό τμήμα Νίκαιας. Εκεί του ασκείται η «απαραίτητη στις περιπτώσεις βία» όπως χαρακτηριστικά δηλώνει ο διοικητής του τμήματος. Ο «ύποπτος» Μοχάμεντ ξυλοκοπείται και πάλι ανηλεώς με γκλόμπ, δένεται χειροπόδαρα και δέχεται ηλεκτροσόκ. Δυο μέρες μετά αφήνεται ελεύθερος καθώς δεν αναγνωρίζεται από τον μηνυτή ως ο δράστης, ενώ ο αδερφός του Μοχάμεντ, εξαναγκάζεται να υπογράψει αυτοσχέδια δήλωση των μπάτσων πως παρέλαβε τον αδερφό του χωρίς κανένα σημάδι κακοποίησης. Ο Μοχάμεντ επιστρέφει σπίτι σακατεμένος και φοβάται να πάει σε νοσοκομείο αφού δεν έχει τα απαραίτητα χαρτιά. Στις 9 Οκτώβρη ο Μοχάμεντ πεθαίνει αφού ο οργανισμός του είχε υποστεί βαριές βλάβες από την αστυνομική φροντίδα. Το έχουμε ξαναδεί το έργο: οι μπάτσοι δηλώνουν άγνοια ή έστω παραδέχονται την «απαραίτητη στις περιπτώσεις βία», ο ιατροδικαστής ανατέμνει την ολιγορρία του, οι δημοσιογράφοι ψάχνουν για «ατράνταχτα στοιχεία», οι ευαίσθητοι αντιρατσιστές διαμεσολαβητές καταγγέλλουν τη φασιστική βαρβαρότητα των συγκεκριμένων αστυνομικών και ομφαλοσκοπούν ανοίγοντας κοινωνικό διάλογο για τα όρια της «αστυνομικής βίας», οι γείτονες αυτόπτες μάρτυρες κλείνονται πίσω από τα παράθυρα φοβισμένοι, το υπουργείο αποποιείται τις ευθύνες του και ξεκινάει εθιμοτυπική «ένορκη διοικητική εξέταση» γι αυτό το «μεμονωμένο περιστατικό».

Αρκετά δεν είναι όλα αυτά κι άλλα τόσα παρόμοια για να στηθεί άλλη μια φορά ένα μικρό θεατρικό συγκάλυψης και χειραγώγησης.

Θα ήταν απλά κουραστική αυτή η επαναληψιμότητα αν δεν είχε να κάνει με τον κυνισμό του αίματος και με την απόπειρα εξοικείωσης με την «μεμονωμένη» κρατική βαρβαρότητα. Η «απαραίτητη στις περιπτώσεις βία», δεν εκπορεύεται μονάχα από τα καθάρματα του τμήματος της Νίκαιας. Είναι η «απαραίτητη βία» της χώρας υποδοχής στους ξενόφερτους, τα βλέμματα δυσπιστίας, τα αφεντικά που φτιάχνουν περιουσίες με τα «πακιστάνια» στις Μανωλάδες της χώρας, η Ευρώπη-φρούριο με τα στρατόπεδα συγκέντρωσης «λαθρο»μεταναστών και τις πολιτικές ενσωμάτωσης, οι πολιτικές μανούβρες των ευαίσθητων αντιρατσιστών πάνω στις ζωές των μεταναστών. Είναι η «απαραίτητη βία» των κατασταλτικών μεθοδεύσεων της δημοκρατίας, στους από τα κάτω, τους «μη προνομιούχους», στους απειθαρχούς και τους ανπιστεκόμενους. Μια ευθεία γραμμή συνδέει την «αυτοκτονία» του Λεωνίδα Καλτσά στο Α.Τ. Ιλίου τον Απρίλη του 2007, με τον θανάσιμο βασανισμό του Μοχάμεντ στη Νίκαια αλλά και τους τόσους άλλους θανάτους σε τμήματα, φυλακές και κρατητήρια. Μια ευθεία γραμμή συνδέει τις επιχειρήσεις σκούπα της ελληνικής δημοκρατίας στους δρόμους της Αθήνας και τους χιλιάδες στοιβαγμένους μετανάστες σε στρατόπεδα συγκέντρωσης. Μια ευθεία γραμμή συνδέει τη σφαίρα του μπάτσου Κορκονέα στο σώμα του Αλέξη Γρηγορόπουλου με τις πρόσφατες σοσιαλιστικές κατασταλτικές επεμβάσεις που μετέτρεψαν την περιοχή των Εξαρχείων σε κατεχόμενη ζώνη.

Οι κρατικές δολοφονίες στα τμήματα, στους δρόμους, στα σύνορα είναι η «απαραίτητη βία» για την παραγωγή κοινωνικής πειθαρχίας και φόβου.

Οι απαντήσεις συνεχίζουν να βρίσκονται εκεί που ήταν πάντα: στους δρόμους.

ΘΕΡΣΙΤΗΣ

χώρος ραδιοργάνωσης & ανατροπής, ΙΛΙΟΝ

ΤΟ ΟΝΟΜΑ ΤΟΥ ΕΙΝΑΙ ΜΟΧΑΜΕΝΤ ΚΑΜΡΑΝ ΑΤΙΦ
ΤΟ ΟΝΟΜΑ ΤΟΥ ΕΙΝΑΙ ΜΟΧΑΜΕΝΤ ΚΑΜΡΑΝ ΑΤΙΦ
ΤΟ ΟΝΟΜΑ ΤΟΥ ΕΙΝΑΙ ΜΟΧΑΜΕΝΤ ΚΑΜΡΑΝ ΑΤΙΦ
ΤΟ ΟΝΟΜΑ ΤΟΥ ΕΙΝΑΙ ΜΟΧΑΜΕΝΤ ΚΑΜΡΑΝ ΑΤΙΦ
ΤΟ ΟΝΟΜΑ ΤΟΥ ΕΙΝΑΙ ΜΟΧΑΜΕΝΤ ΚΑΜΡΑΝ ΑΤΙΦ

Δευτέρα βράδυ, 12 Οκτώβρη, στα Σεπόλια. Σε μουσικό στούντιο μαζί με συντρόφους-φίλους παίζουμε μουσική, κάνουμε πρόβα. Το στούντιο σε όροφο, στον 4ο όροφο. Ενώ παίζουμε το βλέμμα μου φεύγει έξω από ένα μικρό παράθυρο που έχει το δωμάτιο του στούντιο. Στον Κηφισό τα αμάξια τρέχουν δαιμονισμένα κάτω από τα δυνατά φώτα του αυτοκινητόδρομου, ανάμεσα σε ταμπλό διαφημιστικών γιγαντοαφισών. Μια σειρά τρένα στοιχισμένα τα ένα δίπλα και πίσω από το άλλο στον θερματικό σταθμό του ΗΣΑΠ στην περιοχή. Στα παράθυρα των πολυκατοικιών τρεμοπαίζουν οι αντανάκλασεις από τις τηλεοράσεις. Όλα στη θέση τους τακτοποιημένα σε μια χυδαία και δολοφονική κανονικότητα. Οι μελαγχολικές νότες του κομματιού που παίζουμε γίνονται ακόμα μελαγχολικότερες. Και ξάφνου μπρος μου για δέκατα του δευτερολέπτου μια αναπαράσταση, το υπόλοιπο μισό αυτής της θλίψης, αυτής της φρίκης. Βλέπω 15 μπάτσους -με επικεφαλής τον αρχισφαλήτη (γνωστό ακροδεξιό και σερίφη στις περιοχές) του τμήματος Νίκαιας Γιοβανίδη- να εισβάλουν μανιασμένοι στο χαμόσπιτο των μεταναστών από το Πακιστάν στην Ηλιουπόλεως. Τους ακούω να αλυχτάνε, να βρίζουν και να χτυπούν. Από μέσα ουρλιαχτά. Βλέπω να σέρνουν από τα πόδια κάποιον έξω από το σπίτι ημιπόθυμο. Το κεφάλι του αναπηδά στα 3 σκαλοπάτια της εισόδου. Δέκατα δευτερολέπτου κρατάει η σκηνή. Επανερχομαι χαμένος. Ο εγκέφαλος μου επιχειρεί ενσυνείδητα πλέον να αναπαραστήσει το υπόλοιπο του δράματος. Αδυνατώ. Αδυνατώ να φανταστώ το δέσιμο χειροπόδαρα και το κρέμασμα. Αδυνατώ να φανταστώ τα καλώδια στα χέρια και τα πόδια, το ηλεκτροσόκ. Ίσως γιατί δεν μπορεί -και δεν μπόρεσε ποτέ- να χωρέσει ο νους μου τόση κτηνωδία. Ίσως γιατί δεν έχω βιωματικά αντίστοιχες παραστάσεις. Άλλη μια νότα και το κομμάτι τελειώνει. Καταπονημένος και χαμένος γυρνάω να κοιτάξω τους άλλους με ένα βλέμμα κενό που είναι σα να ζητάει στήριγμα. Όμως που να στηριχθεί. Αυτό που μου σφηνώνεται είναι το όνομα σου: Μοχάμεντ Καμράν Ατίφ. Λίγο αργότερα η πρόβα τελειώνει. Παίρνω τη μηχανή και περνάω από την Ηλιουπόλεως. Στο σπίτι υπάρχει φως. Στο κατώφλι 3 μετανάστες συνομιλούν χαμηλόφωνα. Ντρέπομαι τόσο αργά που είναι να σταματήσω. Ανεβαίνω προς το κηποθέατρο και περνάω ένα στενό κάτω από το τμήμα Νίκαιας. Βασανιστές. Φονιάδες. Μέσα μου επαναλαμβάνεται διαρκώς ένα όνομα: Μοχάμεντ Καμράν Ατίφ. Μέχρι την ώρα που πάω για ύπνο. Με συνοδεύεις κι εκεί. Μοχάμεντ Καμράν Ατίφ, όχι απλά άλλος ένας μετανάστης. Για εμάς δεν είσαι στατιστικό μέγεθος θανάτου, καθεστωτικό ή «αγωνιστικό». Κι ας μην γνωριστήκαμε. Και θα το λέμε, όπως μάθαμε και λέμε Αλέξης, Αλέξης Γρηγορόπουλος. Ραντεβού το Σάββατο στις 12, στο περιβολάκι στη Νίκαια.

ΧΡΟΝΙΚΟ

26 Σεπτέμβρη

1.30 μετά τα μεσάνυχτα, 15 μπάτσοι –φορώντας κράνη και κουκούλες– εισβάλλουν στο χαμόσπιτο πακιστανών μεταναστών στη Νίκαια, στην οδό Ηλιουπόλεως, μετά από καταγγελία. Σβήνουν τα φώτα και χτυπούν με κλωτσιές και μπουνιές όποιον βρίσκουν μπροστά τους. Αρπάζουν τον 25χρονο Μοχάμεντ Καμράν, την ώρα που κοιμάται. Τον χτυπούν. Του βάζουν χειροπέδες και τον σέρνουν απ' τα πόδια, με το κεφάλι του να χτυπάει στα σκαλιά του σπιτιού.

Για τέσσερις ημέρες κρατείται στο Α.Τ. Νίκαιας, όπου υφίσταται άγρια βασανιστήρια: έχοντάς τον δεμένο πισθάγκωνα και κάποιες φορές κρεμασμένο, του κάνουν ηλεκτροσόκ και τον ξυλοκοπούν ανηλεώς και αδιάκοπα. Ένας συγκρατούμενός του, που χρησιμοποιήθηκε ως μεταφραστής του, μίλησε για «ένα κουρέλι που δεν έμοιαζε με άνθρωπο», σχεδόν πάντα λιπόθυμος από το ξύλο.

Ακολούθως, ο Μοχάμεντ αφήνεται ελεύθερος, γιατί ο μηνυτής δεν τον αναγνωρίζει, ενώ του δίνεται διορία ενός μήνα για να εγκαταλείψει τη χώρα, διότι δεν είχε χαρτιά! Ο αδερφός του τον πηγαίνει στο σπίτι, αφού πρώτα εξαναγκάζεται να υπογράψει χαρτί ότι τον παρέλαβε «σώο».

Ο Μοχάμεντ παραμένει για μέρες στο σπίτι, σε άθλια κατάσταση, διηγείται την κόλαση που υπέστη, ενώ οι δικοί του φοβούνται να τον πάνε στο νοσοκομείο εξαιτίας των απειλών που είχαν δεχτεί από τους μπάτσους για να μη μιλήσουν, αλλά και από τον φόβο που δεν είχαν χαρτιά.

9 Οκτώβρη

Ο Μοχάμεντ είναι νεκρός.

Και η ελληνική δημοκρατία επιδίδεται στην προσφιλή και δοκιμασμένη διαδικασία συγκάλυψης, προς όλες τις κατευθύνσεις: οι μπάτσοι διαψεύδουν το περιστατικό, δηλώνοντας με περίσσια χυδαιότητα ότι ασκήθηκε «μόνο η αναγκαία βία», οι πακιστανοί αυτόπτες μάρτυρες (συγγενείς, συγκάτοικοι και συγκρατούμενοι του Μοχάμεντ) απειλούνται με απέλαση σε περίπτωση που καταθέσουν, οι γείτονες-αυτόπτες μάρτυρες, σοκαρισμένοι επιβεβαιώνουν τα γεγονότα, αρνούνται ωστόσο να καταθέσουν γιατί «κάτι» φοβούνται, και η ιατροδικαστική έρευνα δεν διακρίνει ούτε ένα σημάδι στο εμφανώς σακατεμένο κορμί του Μοχάμεντ, αποδίδοντας τον θάνατο στο γνωστό «πνευμονικό οίδημα».

Ακολουθεί δεύτερη ιατροδικαστική εξέταση, από την οικογένεια του Μοχάμεντ, με την οποία έρχονται στο φως τα καταφανή σημάδια των βασανιστηρίων.

17 Οκτώβρη

1.30 το μεσημέρι, πορεία 400 ατόμων –καλεσμένη από το Ρεσάλτο και συντρόφισσες/συντρόφους από τη Συνέλευση Εξεγερμένων Σαλαμίνας, Περάματος, Κερατσινίου, Δραπετσώνας, Νίκαιας– ξεκινώντας από το Περιβολάκι της Νίκαιας εν μέσω βροχής, περνά από το σπίτι του Μοχάμεντ και φτάνει στο τμήμα της Νίκαιας (σημειωτέον ότι σε όλη τη διάρκεια, η πολυπληθής αστυνομική δύναμη καθοδηγούνταν από τον κρανοφόρο, γνωστό αρχισφαλίτη και αρχιβασανιστή του τμήματος, Γιοβανίδη). Σύντροφοι που βρίσκονταν στο τέλος της πορείας πετούν πέτρες και μπιγιές στη διμοιρία φύλαξης τους τμήματος, ως ελάχιστη ένδειξη οργής για τη δολοφονία. Ακολουθεί επίθεση των ΜΑΤ στην πορεία με ξυλοδαρμούς και δακρυγόνα, συγκρούσεις σώμα με σώμα, συλλήψεις και τραυματισμοί διαδηλωτών. Μέσα σε αυτό το σκηνικό, οι κάτοικοι της γειτονιάς, παρά τους τόνους προπαγάνδας και λάσπης, αποδεικνύουν έμπρακτα την φιλοξενία τους: βρίζουν από τα μπαλκόνια τους μπάτσους ενώ κάποιοι διαδηλωτές που αποκόπτονται από την πορεία βρίσκουν καταφύγιο σε σπίτια. Τελικά, η πορεία συνεχίζει, διατηρώντας τον παλμό της και καταλήγει πάλι στο Περιβολάκι.

3.30 το μεσημέρι, στο Περιβολάκι, δεδομένων των συλλήψεων και των προσαγωγών (που συνεχίστηκαν και μετά το τέλος της πορείας), των τραυματισμών και της επιθετικότητας των δυνάμεων καταστολής, αποφασίζεται από τους συγκεντρωμένους διαδηλωτές η κατάληψη του Δημαρχείου Νίκαιας, η οποία στηρίζεται και από γείτονες και αλληλέγγυους. Επιβεβαιώνονται 8 συλλήψεις και καλείται συγκέντρωση στα Δικαστήρια του Πειραιά την Κυριακή, όπου οι συλληφθέντες θα περνούσαν από Εισαγγελέα.

18 Οκτώβρη

Πρωί. Δικαστήρια Πειραιά. Εισαγγελέας και ανακριτής, ενεργοποιώντας τον κουκουλονόμο, απαγγέλλουν κακουρηματικές κατηγορίες σε 5 από τους 8 συλληφθέντες. Το νεότευκτο σοσιαλδημοκρατικό καθεστώς διαδηλώνει πανηγυρικά την κατασταλτική του πολιτική: αφενός, κρατά ακέραιο το δικαίωμά του στη θεσμισμένη (βλ. νόμιμη) βία και υποθάλλει τους δολοφόνους-βασανιστές. Αφετέρου, διατρανώνει τη «μηδενική ανοχή» του στις κοινωνικές αντιστάσεις, μοιράζοντας «κουκούλες» και κακουρηγήματα στους συλληφθέντες, μέσω ενός νομοθετήματος ναζιστικής έμπνευσης (βλ. συλλογική ευθύνη) που «χαρίζει» ποινές κάθειρξης απλά και μόνο επειδή μπορεί κάποιος να φορά κάποιο μέσο αυτοπροστασίας (π.χ. μαντήλι για τα δακρυγόνα), στοχεύοντας έτσι στην ακραία ποινικοποίηση και καταστολή των κοινωνικών αντιδράσεων.

Αργά το βράδυ. Η συνέλευση του κατειλημμένου Δημαρχείου, εκτιμώντας ότι το συγκεκριμένο εγχείρημα έχει μαξιμάρει τη συνεισφορά του, αποφασίζει τη λήξη της κατάληψης για την ανάδειξη του ζητήματος σε κεντρικό επίπεδο.

19 Οκτώβρη

Καταλαμβάνεται η Πρυτανεία του Πανεπιστημίου Αθηνών, στα Προπύλαια.

20 Οκτώβρη

Καταλαμβάνεται το κτίριο της Περιφέρειας Χανίων στην Κρήτη.

Αφήνονται ελεύθεροι οι 2 από τους 5 διωκόμενους με κακούρηγμα με τον περιοριστικό όρο της απαγόρευσης εξόδου από την χώρα και οι 2 συλληφθέντες με πλημμελήματα (ο πρώτος είχε αφεθεί την Κυριακή).

Παράλληλα, ο Χρυσοχοϊδης, με μια κίνηση επικοινωνιακού τύπου, στέλνει τη δικογραφία για τον θάνατο του Μοχάμεντ στον Εισαγγελέα του Αρείου Πάγου, υπό το πρόσχημα της εξαγγελίας του για δήθεν μηδενική ανοχή στην «αστυνομική αυθαιρεσία». Στην πραγματικότητα, επρόκειτο για μια κίνηση αποσυμπίεσης των αντιδράσεων για τη δολοφονία.

21 Οκτώβρη

Καταλαμβάνεται η Πρυτανεία της ΑΣΟΕΕ και η Σχολή Θεάτρου στη Θεσσαλονίκη.

22 Οκτώβρη

Καταλαμβάνεται η Πινακοθήκη στο Ηράκλειο Κρήτης. Οι τελευταίοι 3 συλληφθέντες με κακουρηγήματα αφήνονται ελεύθεροι με περιοριστικούς όρους και οι καταλήψεις λήγουν, με την «υπόσχεση» της συνέχισης του αγώνα ενάντια στις κρατικές δολοφονίες και την καταστολή. Ο Χρυσοχοϊδης, με μια νέα κίνηση επικοινωνιακού τύπου, προαναγγέλλει την κατάργηση του κουκουλονόμου την ίδια στιγμή που μεθοδεύεται η συγκάλυψη της δολοφονίας. Τις επόμενες μέρες θα κυκλοφορήσουν «φήμες» ότι η δεύτερη ιατροδικαστική-τοξικολογική έκθεση αποδίδει το θάνατο του Μοχάμεντ σε συνδυασμένη λήψη χαπιών με αλκοόλ.

(οι ανακοινώσεις όλων των καταλήψεων που πραγματοποιήθηκαν βρίσκονται στο μπλογκ του ρεσάλτο: anarkiko-resalto.blogspot.com)

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ

από το ΚΑΤΕΙΛΗΜΜΕΝΟ ΔΗΜΑΡΧΕΙΟ ΝΙΚΑΙΑΣ

400 διαδηλωτές και διαδηλώτριες πορευτήκαμε σήμερα 17 Οκτώβρη στους δρόμους της Νίκαιας σε μια πορεία οργής για την πρόσφατη δολοφονία του 25χρονου πακιστανού μετανάστη Μοχάμεντ Καμράν Ατίφ από βασανιστήρια στο Α.Τ. Νίκαιας, καλεσμένη από αναρχικές συλλογικότητες και τοπική συνέλευση από τις περιοχές.

Περάσαμε από κεντρικούς δρόμους της περιοχής, από το σπίτι του δολοφονημένου και κατευθυνθήκαμε προς το τμήμα. Οι μεγάλες αστυνομικές δυνάμεις των ΜΑΤ, Δέλτα και Ζήτα που «συνόδευσαν» τη διαδήλωση, μπροστά, πίσω και σε παράλληλους δρόμους, υπέδειξαν την επίσημη τοποθέτηση του σοσιαλιστικού πια Υπουργείου Δημόσιας Τάξης (Προστα-

σίας του Πολίτη!): κάλυψη και στήριξη των βασανιστών φονιάδων, αστυνομική κατοχή της περιοχής για τον κόσμο του αγώνα και της αλληλεγγύης. Εξάλλου, ότι συνέβαινε θα συνεχιστεί: ξύλο βασανιστήρια, εξευτελισμοί σε όλα τα αστυνομικά τμήματα της επικράτειας. Στη συγκέντρωση και κατά τη μεγαλύτερη διάρκεια της πορείας η βροχή δυνα-

τή. Όμως στο ύψος του Α.Τ. Νίκαιας δεν ήταν μόνο οι στάλες της βροχής. Η διμοιρία του αστυνομικού φράγματος, προστασίας του τμήματος δέχτηκε και μια βροχή από πέτρες. Η συντεταγμένη συνέχιση της πορείας και αποχώρηση από το σημείο αντιμετώπισε τη συνδυασμένη επίθεση δυνάμεων των ΜΑΤ στην πίσω πλευρά και στα πλάγια της πορείας. Οι

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ

συνέχεια από σελ. 5

από το **ΚΑΤΕΙΛΗΜΜΕΝΟ ΔΗΜΑΡΧΕΙΟ ΝΙΚΑΙΑΣ**

περιφρουρήσεις κράτησαν ενώ κάτοικοι από τα πεζοδρόμια και τα μπαλκόνια αποδοκίμαζαν ή έβριζαν τον αστυνομικό στρατό κατοχής. Όμως μέσα στο νέφος των δακρυγόνων και την επίθεση των ΜΑΤ με γκλοπς κάποιου/-ες αποκόπηκαν με αποτέλεσμα να προσαχθούν.

Η πορεία ολοκληρώθηκε στο περιβολάκι της Νίκαιας, όπως ήταν συμφωνημένο και δεδομένων των προσαγωγών ένα μεγάλο μέρος των συγκεντρωμένων προχωρήσαμε σε κατάληψη του Δημαρχείου Νίκαιας για την άμεση απελευθέρωση των αιχμαλώτων συντρόφων και συντροφισσών μας. Ορισμένοι που αποχώρησαν με τα οχήματά τους σταματήθηκαν στη συμβολή της Πέτρου Ράλλη με τον Κηφισό από μηχανοκίνητες αστυνομικές δυνάμεις και προσήχθησαν επίσης. Ο ακριβής αριθμός των προσαχθέντων παραμένει για την ώρα άγνωστος (παρότι μια σειρά ονομάτων είναι ήδη γνωστά) αλλά σίγουρα διψήφιος, ενώ έχει αρχίσει για κάποιους/-ες διαδικασία απόδοσης κατηγοριών. Το νέο κρατικό δόγμα «δημοκρατία και πυγμή» -έτσι όπως ανακοινώθηκε από το νέο υπουργό Δημόσιας Τάξης Μιχάλη Χρυσοχοϊδη κατά του κόσμου της εξέγερσης και κάθε εν δυνάμει αντιστεκόμενου- σε όλο του το μεγαλείο... Όπως στη συγκέντρωση εργατών και ανέργων της ναυπηγοεπισκευαστικής ζώνης του Περάματος προχθές Πέμπτη 15 Οκτώβρη έξω από το Υπουργείο Εργασίας στην οδό Πειραιώς. Όπως στα κατεχόμενα εδώ και μέρες Εξάρχεια. Όπως στις πρόσφατες εισαγγελικές παραγγελίες κατά καταληψιών μαθητών. Όπως επίσης προδιαγράφεται για τις κινητο-

ποιήσεις των λιμενεργατών του Πειραιά ενάντια στην πώληση τμήματός του στην COSCO ή τους 1400 απειλούμενους με απόλυση εργάτες των ναυπηγείων Σκαραμαγκά. Η αστυνομική βαρβαρότητα δεν είναι παρά η κατασταλτική εκδοχή της κρατικής-καπιταλιστικής βαρβαρότητας: καταπίεση, εκμετάλλευση, υποταγή, θάνατος.

Η νέα πολιτική διαχείριση αυτό που ήρθε κυρίως να διαχειριστεί είναι την κοινωνική διάσταση της κρίσης των ημερών μας: τη διευρυμένη ανυπακοή και σύγκρουση με τις επιταγές της πολιτικής και οικονομικής εξουσίας. Καμιά ψευδαίσθηση λοιπόν. Καμιά αλλαγή δεν θα υπάρξει από καμιά νέα κυβέρνηση. Όπως πάντα άλλωστε. Η κρατική τρομοκρατία συνεχίζεται και μαζί ο αγώνας για κοινωνική και ατομική απελευθέρωση, για έναν κόσμο ελεύθερο χωρίς εξουσία.

**ΑΜΕΣΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΤΩΝ
ΠΡΟΣΑΧΘΕΝΤΩΝ ΔΙΑΔΗΛΩΤΩΝ
ΑΠΟΣΥΡΣΗ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΑΤΗΓΟΡΙΩΝ**

**ΑΜΕΣΗ ΑΠΟΧΩΡΗΣΗ ΤΩΝ
ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ ΔΥΝΑΜΕΩΝ
ΑΠΟ ΤΙΣ ΓΕΙΤΟΝΙΕΣ ΤΗΣ ΝΙΚΑΙΑΣ ΚΑΙ
ΠΕΡΙΜΕΤΡΙΚΑ ΤΟΥ ΚΑΤΕΙΛΗΜΜΕΝΟΥ
ΔΗΜΑΡΧΕΙΟΥ**

συνέλευση του κατειλημμένου δημαρχείου
νίκαιας

ΔΕΛΤΙΟ ΤΥΠΟΥ του ΔΗΜΟΥ ΝΙΚΑΙΑΣ (18/10)

Ο Δήμος της Νίκαιας ενημερώνει τους πολίτες ότι από το Σάββατο 17/10/2009 -μετά την αστυνομική καταστολή, τα επεισόδια που έγιναν και τη σύλληψη 8 ατόμων κατά τη διάρκεια πορείας καταδίκης για το θάνατο 25χρονου Πακιστανού μετανάστη- το Δημαρχείο της Νίκαιας τελεί υπό κατάληψη από ομάδες του αντιεξουσιαστικού χώρου ως ένδειξη διαμαρτυρίας, όπως μας δήλωσαν. Ζητώντας ταυτόχρονα την απελευθέρωση των συλληφθέντων συναγωνιστών τους. Θεωρούμε ότι τέτοια ζητήματα δεν μπορούν να λύνονται με χρήση βίας, με δυνάμεις καταστολής. Μέχρι στιγμής δεν έχουν δοθεί πειστικές απαντήσεις από τα Υπουργεία Δημόσιας Τάξης και Εσωτερικών τόσο για τα ακριβή αίτια του θανάτου του Πακιστανού μετανάστη ούτε έχει δοθεί καμιά εξήγηση για τις κατηγορίες που έχουν αποδοθεί στους συλληφθέντες, με αποτέλεσμα να δημιουργούνται δικαιολογημένα ερωτηματικά για τη στάση της Κυβέρνησης και των δυνάμεων καταστολής. Δηλώνουμε κατηγορηματικά ότι αποκλείουμε κάθε χρήση άσκησης βίας και καταστολής και ζητάμε την απομάκρυνση των δυνάμεων καταστολής περιμετρικά του Δημαρχείου. Ο Δήμος της Νίκαιας καλεί τον λαό της πόλης σε επαγρύπνηση και πάλη για την υπεράσπιση των δημοκρατικών δικαιωμάτων και λαϊκών ελευθεριών.

Ο Δήμαρχος Νίκαιας
Στέλιος Μπενετάτο

έτσι για την ιστορία...

κορβί φορητά ανηφορίζουν από τα μανιάτικα κι από την πέτρου εάλλη...
στοπές, όπλα, άντρες στα καμιά...
στρατός κατοχής, ταγματσοφραλίτες, ρουφιάνοι, εθνικός κορμός
κάθε γωνιά κι οδόφραγμα κάθε σπίτι κι αντίσταση...
περιβολάκι, Μάρτη 1944, μάχη της κομμουνιάς...

κάποιοι δ'αυτήν την πόλη εξαμοιουνθούν να έχουν ταξιμή μνήμη. Όπως κι
αν ονομάσεις τον εθνικό κορμό κ'έρει χρυσοχοϊδη, ο ρόλος του στις συνομιλίες
μας σημαίνει και σηκάνει ιστοριμά ένα πράμα. Επιβολή της εκμετάλλευσης
με τον πιο χυδαίο κι άμφο τρόπο...κι αν ζητώσεις από την ανερχία και τη
φτώχεια, οι φασίστες (είτε είναι οι φτεμένοι μανιάτες, είτε οι ένστολοι δο-
λοφόνοι) θα είναι εδώ να σου θυμώσουν τη θέση σου που δεν είναι άλλη από
τον πάτο. Στον πάτο προλετάρει, μετανάστη -εσωτερική ή εξωτερική- στη
χωματερή της αθήνας, Δυτικές συνομιλίες.

Οι μνήμες δε σβήνονται όσο κι αν προσπαθεί το σφουγγάρι της κοινωνικής
συναίνεσης. Πλατεία Αη-νικόλα...πάντοτε παιδιά μεταναστών παίζανε και
ματώνανε στα τσιμέντα και στα χώματά της...και το μουνάρι της μνή-
μης ξετυλίγει τις αργήσεις της μεταπολιτευτικής περιόδου, όπου η πλατεία
υπήρξε μέρος συγκέντρωσης αναρχικών κ'απο δειμαετία του εβδομήντα
μέχρι μια πρώτη επικείμενη κρατικής πράξης να αμβλύνει τις αντιστάσεις.

Κι αν ήρθατε για νέα μπλόκα, μία απάντηση μόνο σας αρμόζει. Ιστοριμά και
συνειδησιακά.

"Σαν κι εσάς προδότες, εγώ έγραφα 65..." Διαμάντω Κουμπάκη
...ένας κομμουνιώτης

Το Δημαρχείο Νίκαιας είναι υπό κατάληψη από ομάδες του αντεξουσιαστικού χώρου από το μεσημέρι του Σαββάτου μετά από την πορεία διαμαρτυρίας, για τον θάνατο του άτυχου Πακιστανού μετανάστη, που πραγματοποιήθηκε στο Α.Τ. Νικαίας.

Ο Σύλλογος εργαζομένων απαιτεί από τις δυνάμεις καταστολής να αποχωρήσουν από τα όρια του ιστορικού Δήμου της Νικαίας. Η κατάληψη του Δημαρχείου από τους διαδηλωτές είναι πολιτική πράξη και η προσπάθεια ποινικοποίησης της κρίνεται από εμάς ως απαράδεκτη και αντιδημοκρατική.

Οι εργαζόμενοι της Κοκκινιάς αποδοκιμάζουν απερίφραστα την επίθεση των δυνάμεων καταστολής κατά των διαδηλωτών και την αλόγιστη χρήση χημικών μέσα σε πυκνοκατοικημένη περιοχή. Η αστυνομοκρατία που έχει επιβληθεί δεν μπορεί να τρομοκρατήσει διαδηλωτές και εργαζόμενους.

Απαιτούμε την άμεση διαλεύκανση της υπόθεσης θανάτου του μετανάστη συνανθρώπου μας. Καλούμε τον Υπουργό προστασίας του πολίτη να

**ΔΕΛΤΙΟ ΤΥΠΟΥ εργαζομένων
όμιλου ΝΙΚΑΙΑΣ 08/10**

επιληφθεί ο ίδιος αυτής της σκοτεινής υπόθεσης και να μην επιχειρηθεί καμία προσπάθεια συγκάλυψης της τραγικής υπόθεσης. Ο Σύλλογος εργαζομένων καταγγέλλει με το ποιο κατηγορηματικό τρόπο την ξενοφοβία και τον ρατσισμό που προσπαθούν να επιβάλλουν στην Ελληνική κοινωνία ακροδεξιά κέντρα και παράκεντρα.

ΑΠΑΙΤΟΥΜΕ
-ΟΙ ΔΥΝΑΜΕΙΣ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗΣ ΝΑ ΜΗΝ ΕΠΕΜΒΟΥΝ ΣΤΟ ΔΗΜΑΡΧΕΙΟ ΝΙΚΑΙΑΣ.
-ΑΜΕΣΗ ΑΠΟΧΩΡΗΣΗ ΤΩΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ ΔΥΝΑΜΕΩΝ ΑΠΟ ΤΑ ΟΡΙΑ ΤΟΥ ΔΗΜΟΥ ΝΙΚΑΙΑΣ.
-ΔΙΑΛΕΥΚΑΝΣΗ ΤΗΣ ΥΠΟΘΕΣΗΣ ΘΑΝΑΤΟΥ ΤΟΥ ΠΑΚΙΣΤΑΝΟΥ ΜΕΤΑΝΑΣΤΗ.
-ΕΚΔΗΜΟΚΡΑΤΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΚΑΙ ΑΠΟΤΑΞΗ ΤΩΝ ΑΚΡΟΔΕΞΙΩΝ ΣΤΟΙΧΕΙΩΝ ΠΟΥ ΒΡΙΣΚΟΝΤΑΙ ΣΤΙΣ ΤΑΞΕΙΣ ΤΗΣ

ΠΡΟΚΛΗΣΗ ΕΞΟΥΣΙΑΣ

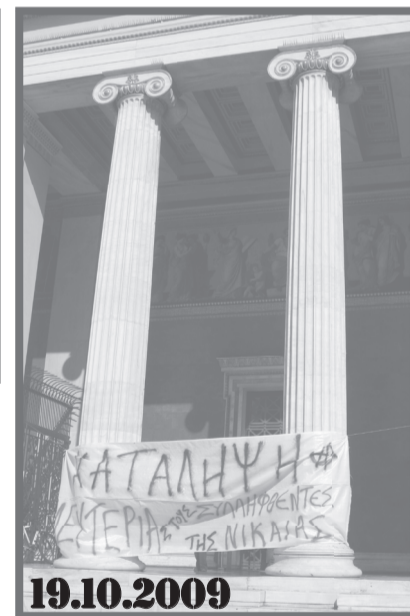
άραγε γιατί και στα 2 δελτία τύπου...

1. απουσιάζει το όνομα του **Μοχάμεντ Καμράν Ατίφ** κι έχει αντικατασταθεί αποκλειστικά με την ιδιότητά του ως **μετανάστη**;
2. γίνεται αναφορά σε **θάνατο** κι όχι σε **δολοφονία**;
3. δεν υπάρχει αναφορά στο ξύλο, τα **βασανιστήρια** και το ηλεκτροσόκ;
4. υπάρχει έγκληση της δημο-κρατικής μεσολάβησης με τις γνωστές άκαπνες επικλήσεις περί **“δημοκρατικών δικαιώματων”** & **“εκ-δημοκρατισμού της αστυνομίας”**;

Εμείς, τα μέλη του Φόρουμ Μεταναστών Κρήτης, χύνουμε δάκρυα αγανάκτησης, δάκρυα βουβά, για τον εξεφτελιστικό θάνατο του μετανάστη εργάτη στη Νίκαια από τα βασανιστήρια της αστυνομίας. Δεν μας σοκάρει. Δεν είναι η πρώτη φορά. Γνωρίζουμε ότι μόνο όταν θα έρθει η μέρα της πλήρους ισότητας, θα πάψουν οι ταπεινώσεις, η εκμετάλλευση και οι άδικοι θάνατοι. Αγωνιζόμαστε για να έρθει πιο γρήγορα αυτή η μέρα. Φοβόμαστε όμως πολύ ότι ίσως και να μην προλάβουμε να τη δούμε. Ίσως να έρθει πρώτα μια άλλη μέρα, που δεν θέλουμε να γνωρίσουμε, ούτε εμείς ούτε τα παιδιά μας. Αν συνεχιστούν οι δολοφονίες, το ξύλο, η δουλειά για ένα κομμάτι ψωμί, ίσως να γνωρίσουμε την μέρα της σκληρής, απέλπιδας, οργισμένης απάντησης των “κολασμένων”. Στεκόμαστε στο πλευρό των αλληλέγγυων συλληφθέντων, και απαιτούμε την απόσυρση κάθε κατηγορίας που τους βαρύνει, αλλά και την άμεση απελευθέρωσή τους.

Χανιά 20-10-2009
Φόρουμ Μεταναστών Κρήτης

ΚΑΤΑΛΗΨΗ ΠΡΥΤΑΝΕΙΑΣ 19.10.2009

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ ΛΗΞΗΣ ΤΗΣ ΚΑΤΑΛΗΨΗΣ ΠΡΥΤΑΝΕΙΑΣ (22.10)

Δεδομένης της απελευθέρωσης σήμερα και των 3 τελευταίων συντρόφων που κρατούνταν βάσει του κουκουλονόμου από την πορεία της Νικαίας, στις 17/10, για τη δολοφονία στο τοπικό Α.Τ. του 25χρονου μετανάστη από το Πακιστάν Μοχάμεντ Καμράν Ατίφ, η βραδινή συνέλευση της Πρυτανείας αποφάσισε την ολοκλήρωση της κατάληψης. Η παράλληλη δήλωση του υπουργού δημόσιας τάξης (προστασίας του πολίτη!) περί κατάργησης του κουκουλονόμου δε

μας εξαπατά ως προς τη συνέχιση και την ένταση της κατασταλτικής στρατηγικής απέναντι στις ακηδεμόνευτες και αδιαμεσολάβητες εστίες αγώνα. Αντίθετα αποτελεί μια κίνηση πολιτικού ελιγμού για την αποσυμπίεση των κοινωνικών εντάσεων της τελευταίας εβδομάδας και της εκμαίευσης ευρύτερων κοινωνικών και θεσμικών συναινέσεων για την απρόσκοπτη εφαρμογή του δόγματος «δημοκρατία και πυγμή». Ενός δόγματος που αποτελεί συνέχεια

της αντι-εξεγερτικής εκστρατείας του κράτους, μεθοδεύοντας ταυτόχρονα τη χειραγώγηση, τη συναίνεση και την καταστολή για την αντιμετώπιση της διάχυτης κοινωνικής-ταξικής αναταραχής απέναντι στις επιταγές της πολιτικής και οικονομικής εξουσίας. Η κατάληψη λοιπόν της Πρυτανείας έκλεισε τον κύκλο της, παραμένει όμως ανοιχτός ο ορίζοντας της συλλογικής δράσης και της ρηξιακής προοπτικής που χαρακτήρισε τη λειτουργία της. Τα

διλήμματα έχουν τεθεί: ο κόσμος της εξέγερσης, της αυτοοργάνωσης, της αλληλεγγύης απέναντι στις δυνάμεις της εξουσίας, της χειραγώγησης, της συναίνεσης, της καταστολής. Οι απαντήσεις βρίσκονται εκεί που δίνονταν πάντα: στο δρόμο.

Γι' αυτό καλούμε σε νέα συνέλευση, το Σάββατο 7 Νοέμβρη, 18:00μμ, στο Πολυτεχνείο.

κατάληψη πρυτανείας

μια μαρτυρία... σαν συνέντευξη

τον αδελφό μου τον σκότωσαν στην αστυνομία

Τον βρήκα στο σπίτι τους στη Νίκαια. Μέσα σε λίγα τετραγωνικά, σε ένα μικρό δωματάκι, ούτε τρία επί τρία, μαζεμένοι πολλοί συμπατριώτες του. Συγχωριανοί και άγνωστοι. Όλοι θρηνούσαν. Εκείνο το δωμάτιο - τάφος, όπου είδε τον αδελφό του νεκρό. Ο ίδιος είναι μόλις 18 χρόνων. Έκανε για να έρθει από το Πακιστάν 35 ημέρες. Πότε με τα πόδια και πότε με αυτοκίνητα. Μόνο με τα πόδια ταξίδεψε δεκαπέντε μέρες. Ήθελε να φύγει μακριά από τα βάσανα και τις κακουχίες. Δέκα αδέρφια είναι εκεί, στο μακρινό του χωριό, και δύσκολα μπορούσε να ζήσει. Ο αδελφός είχε φύγει πριν πεντέμισι χρόνια.

«Ούτε καν τον γνώρισα όταν τον πρωτοείδα. Τον είχα πεθυμήσει πολύ! Ήταν το είδωλό μου. Και τον είδα να τον σακατεύουν μπροστά στα μάτια μου. Εκείνο το βράδυ ο Μοχάμεντ είχε κουραστεί πολύ. Μαζί είχαμε πάει στην οικοδομή. Εμείς θέλαμε να μείνουμε κι άλλο το βράδυ. Μιλούσαμε και γελούσαμε. Εκείνος ήθελε να κοιμηθεί. Εξάπλωσε κατά τις δώδεκα η ώρα και αμέσως έκλεισαν τα μάτια του.

Εκεί, κοντά στη μία και μισή, ενώ είχαμε αφήσει την πόρταμισάνοιχτη για να φύγει ο καπνός, σταμάτησαν με θόρυβο αυτοκίνητα. Με κουκούλες και κράνη μπήκαν μέσα αρκετοί άνθρωποι. Δεν καταλαβαίνω ελληνικά για να ξέρω τι είπαν. Μετά έμαθα πως ζητούσαν εκείνον. Χωρίς να μιλήσουν, έσβησαν το φως μας και άρχισαν να μας χτυπούν αδιάκριτα. Με κλωτσιές και μπουνιές. Ο αδελφός μου ξύπνησε μέσα σε εφιάλτη. Κανένας μας δεν ήξερε τι είχε γίνει.

Αφού άναψαν το φως, ρώτησαν ποιος από μας έχει ένα κομμένο δάχτυλο. Δάχτυλο κομμένο είχε ο αδελφός μου, που είχε ένα ατύχημα στη δουλειά του. Αφού τους είπε πως είναι εκείνος, τον έριξαν κάτω με κλωτσιές και μπουνιές, τον γύρισαν μπρούμυτα και του

έβαλαν χειροπέδες. Από το πόδι τον τράβηξαν μέχρι έξω στο αυτοκίνητο. Το κεφάλι του χτύπησε αρκετές φορές στο τσιμέντο και στις σκάλες. Ένας από αυτούς γύρισε, μας διέταξε να κατεβάσουμε τα κεφάλια μας και μας είπε να μην βλέπουμε, αλλά και να μην πούμε τίποτα.

...Δεν κοιμηθήκαμε το βράδυ. Ούτε την επομένη, ούτε όμως και την μεθεπομένη μπορούσαμε. Δεν ξέραμε καν πού τον έχουν τον αδελφό μου.

Τον κράτησαν τέσσερις μέρες στο κρατητήριο κι εκεί τον βασάνισαν φρικτά. Ο ίδιος μάς είπε ότι τον κρατούσαν δεμένο πισθάγκωνα όλες τις ημέρες. Τον κρατούσαν κρεμασμένο με τα χέρια πίσω. Του έκαναν ηλεκτροσόκ και αυτό εύκολα μπορούσε να το δει ο καθένας. Τα χέρια του και τα πόδια του είχαν όλα τα σημάδια της φρίκης των βασανιστηρίων. Τον είδε κι ένας συμπατριώτης μας με τα μάτια του».

Εκεί παρεμβαίνει ο Πακιστανός που έχει δει τον Μοχάμεντ στο τμήμα: "Τον είδα με τα μάτια μου. Μια μέρα που τον σέρνανε σχεδόν από τους ώμους και εκείνος απλά ακουμπούσε τα πόδια στο έδαφος. Ήταν ένα κουρέλι, δεν έμοιαζε με άνθρωπο. Με είχαν στο απέναντι κρατητήριο. Τον ρωτούσαν για κάποιον άλλον κι εκείνος δεν απαντούσε. Μάλλον, έτσι όπως τον είδα, δεν μπορούσε κιόλας. Τον είχαν καθισμένο σε μια καρέκλα και το κεφάλι του έγερνε από την άλλη. Απλά ανέπνεε. Δεν μπόρεσαν να συνεννοηθούν μαζί του και τον πήραν, σχεδόν σερνόμενο, και τον έβαλαν στο κελί του".

Συνεχίζει ο αδελφός του: "Στο δικαστήριο που τον πήγαν μετά από τέσσερις ημέρες, ο συμπατριώτης μας, που υποτίθεται ότι τον είχε κατηγορήσει, αναίρεσε. Δεν γνώρισε στο πρόσωπό του αυτόν που κατηγορούσε. Και τότε τον άφησαν ελεύθερο. Του έδωσαν ένα χαρτί που έγραφε ότι σε ένα μήνα πρέπει να φύγει

από την Ελλάδα. Γύρισε στο σπίτι, αλλά δεν ήταν πια ο ίδιος. Ένα παιδί εικοσιπέντε ετών που δεν μπορούσε να σταθεί στα πόδια του. Δεν πήγε στη δουλειά του πια... Φοβηθήκαμε πολύ, αλλά μας έδινε κουράγιο. Θα φύγει, έλεγε, ο πόνος από το ηλεκτροσόκ και θα γίνω καλά. Με αυτή την ελπίδα μέναμε κι εμείς. Μα βλέπαμε ότι δεν γινόταν καλά. Στο νοσοκομείο δεν μπορούσαμε να τον πάμε, από φόβο. Δεν είχαμε κανένας μας χαρτιά. Μετά δεν ξέραμε αν θα τον έπιαναν και εκεί. Και έτσι, μέρα με τη μέρα, χειρότερη η κατάστασή του. Μέχρι που, μια μέρα, κοιμήθηκε το βράδυ αργά και όταν πήγαμε να τον ξυπνήσουμε είχε παγώσει... Ήταν νεκρός. Και μαζί του πέθαναν κι εγώ. Έσβησε το φως μου. Έφυγε, όχι απλά ο αδελφός μου, αλλά ο προστάτης μου...

Και πώς να το πούμε στη μάνα μας αυτό το μαντάτο; Η ίδια ήταν στο νοσοκομείο εκείνες τις ημέρες. Στην αρχή της είπαμε ότι είναι άρρωστος. Και μετά από τρεις - τέσσερις μέρες, από συμπατριώτες μας που ζουν εδώ κοντά μας, έμαθε και την αλήθεια. Ήρθε από την Γερμανία ένας θεός μας και πλήρωσε τα έξοδα για τη μεταφορά της σορού του στην πατρίδα. Εμείς δεν είχαμε λεφτά.

Δεν θέλω τίποτα από 'δώ και στο εξής. Ούτε και έχω μίσος μέσα μου. Έτσι το είχε γράψει ο Θεός (!), να φύγει νωρίς. Μα δεν θέλω να λένε ότι πέθανε από μόνος του. Τον σκότωσαν τον αδελφό μου. Τον είδα με τα μάτια μου που τον έσυραν σαν σφαγμένο ζώο. Μου είπε ο ίδιος ότι τον βασάνισαν σαν τρομοκράτη. Χωρίς να έχει κάνει τίποτα. Απολύτως τίποτα. Η συμπαράσταση από τους Έλληνες είναι κάτι που δεν περίμενα. Ένα 'ευχαριστώ' από τα βάθη της καρδιάς μου. Την δέχομαι ως φάρμακο για την πληγή που μου άφησε ο αδελφός μου. Βλέπω ότι δεν είμαι μόνος".

* αναδημοσίευση από τον κυριακάτικο τύπο στις 25.10

ΝΕΑ ΔΙΔΟΜΕΝΑ

στη συνέχιση της κατασταλτικής στρατηγικής και της αντι-εξεγερτικής εκστρατείας του κράτους

Η μη προφυλάκιση κανενός από τους 8 διωκόμενους διαδηλωτές της πορείας οργής στη Νίκαια στις 17/10 (οι 5 κατηγορούνται βάσει του «κουκουλονόμου»), δε δηλώνει παρά μια εν μέρει «υποχώρηση» από την πλευρά της δημοκρατίας. Από τη δια στόματος Χρυσοχοϊδή ανακοίνωση της πρόθεσης κατάργησης του «κουκουλονόμου» μέχρι τις συγγώμες και το νέο ύφος (σε πλήρη αντιπαραβολή με το γνώριμο τραμπουκοτσαμπουκαλεμένο ύφος των Μαρκογιαννάκη-Πολύδωρα) και από τις δηλώσεις αποτροπιασμού για το κολαστήριο του στρατοπέδου συγκέντρωσης μεταναστών στην Παγανή Λέσβου μέχρι τις υπουργικές προβλέψεις για «γραφεία καταγγελιών των αστυνομικών αυθαιρεσιών», όλα αυτά τα δημοκρατικά και δακρύβρεχτα δεν είναι παρά ελιγμοί εκτόνωσης και συναίνεσης σε μια κατασταλτική στρατηγική που χαράσσεται χωρίς ανακολουθίες τα τελευταία χρόνια. Αποτελούν, μάλιστα, και ένα είδος προσκλητήριου συστράτευσης στην αντι-εξεγερτική εκστρατεία του κράτους όπως αυτή ξεδιπλώνεται από τον «Δεκέμβρη» και μετά.

Η στρατηγική της καταστολής έμαθε από τα λάθη της τα προηγούμενα χρόνια. Τώρα πρέπει να χαριεντίζεται κομψά στο τηλεοπτικό γυαλί και όχι να φιγουράρει σαν άγαρμος μιλιταριστής ή γραφικός ποιητής, να τρέφει με επιχειρήματα -όχι μόνο με φοβίες- τα κοινωνικά αντανακλαστικά ανασφάλειας, να επικαλείται με «ειλικρίνεια» τα «ανθρώπινα δικαιώματα» για να τα εξισώνει με την υποχρέωση του αστυνομικού ελέγχου.

Ας μην τρέφουμε καμία αυταπάτη για τα επικοινωνιακά τρικ του «αγαπημένου» μας υπουργού: η φτηνή ρητορεία περί «καλών φίλων αντιεξουσιαστών» και η αντιπαραβολή τους με τους «20-30 κακούς χούλιγκανς βανδάλους που καταστρέφουν την περιουσία του κοσμάκη» είναι η προέκταση του δόγματος αποπολιτικοποίησης, εγκληματοποίησης και κοινωνικής απονομιμοποίησης της επιλογής έκφρασης στο δρόμο της κοινωνικής επιθετικότητας. Ο «έμπειρος» υπουργός ξέρει πολύ καλά πως, στην προηγούμενη θητεία του, με κάτι τέτοια τεχνάσματα -και ιδιαίτερα στις υποθέσεις «τρομοκρατίας»- πήρε τα παράσημα του από την αμερικάνικη πρεσβεία. Στις ημέρες μας αλλά και για την περίοδο που ακολουθεί, η επιλογή της «σοσιαλδημοκρατικής διαχείρισης» ήταν καταφανώς μια βαθιά συστημική επιλογή: κρίθηκε η καταλληλότερη για να διαχειριστεί, να εκτονώσει και να σωφρονίσει τη διάχυτη κοινωνική δυσaréσκεια σε συνθήκες βαθιάς καπιταλιστικής και θεσμικής κρίσης. Και προφανώς να διαχειριστεί, να εκτονώσει και να σωφρονίσει τις τρομακτικές για τους κυρίαρχους δυνατότητες της κοινωνικής δυσaréσκειας, που ένα της μόνο κομμάτι εξαπλώθηκε στους δρόμους τον Δεκέμβρη που μας πέρασε. Δυνατότητες που εκφράζονται όταν αυτή η διάχυτη δυσaréσκεια εκδηλώνεται ως εκτεταμένη κοινωνική ανυπακοή, σύγκρουση και ανταρσία απέναντι στην εξουσία.

Βρισκόμαστε στην αρχή μιας εξελισσόμενης κατασταλτικής επιδρομής από την πλευρά του κράτους, που δείχνει να μελετάει προσεχτικότερα τα βήματά της, να ακολουθεί τα «πετυχημένα» μοντέλα του παρελθόντος, να θέλει να αλλάξει τις «αντιλειτουργικές» της μεθόδους, να οργανώνεται παράλληλα με τη χειραγώγηση και την απόσπαση θεσμικών και κοινωνικών συναινέσεων. Η επιδίωξη σαφής: αστυνομία παντού. Στο κέντρο της πόλης, στα στενά, στις γειτονιές, στις πορείες, μα κυρίως στα βλέμματα και στα μυαλά των «από κάτω». Εντατικοποίηση του κοινωνικού ελέγχου και της επιτήρησης. Στόχος η κοινωνική εκπαιθάρχηση.

Το κατασταλτικό πείραμα κάνει τη νέα του αρχή. Μα κι εμείς μόλις, μα μόλις αρχίσαμε...

(από το site του χώρου ραδιουργίας και ανατροπής ΘΕΡΣΙΤΗΣ, στο Ίλιον <http://www.thersitis.gr/>)

Νίκαια Οκτώβρης 2009,

Η δολοφονία του Μοχάμεντ Καμράν Ατίφ από ξυλοδαρμό, βασανιστήρια και ηλεκτροσόκ στο Α.Τ. Νίκαιας δεν ήταν τυχαία. Ο κάθε Μοχάμεντ στοχοποιείται κάθε μέρα. Στα σύνορα, στα ναρκοπέδια, στις θάλασσες, στα στρατόπεδα συγκέντρωσης, στις ουρές για αίτηση ασύλου, στις σκούπες, στα ρατσιστικά πογκρόμ, στις φασιστικές επιθέσεις, στις ακροδεξιές κορώνες, στα Μέσα Μαζικής Ενημέρωσης. Η ρητορεία περί «μεμονωμένων περιστατικών» και «ατυχών συμβάντων» είναι παντελώς αβάσιμη και χυδαία. Το «αναγκαίο ξύλο για να μιλήσει» και η «χρήση βοηθητικών μεθόδων για να συνεργαστεί» μαζί με τις απαραίτητες δόσεις αστυνομικού τσαμπουκά και σαδισμού είναι καθημερινές πρακτικές στα αστυνομικά τμήματα της επικράτειας. Και δεν πρόκειται να καταργηθούν από καμία νέα κυβέρνηση γιατί αποτελούν βασικούς τρόπους εξωδικαστικής τιμωρίας, αστυνομικής εκδικητικότητας και απόσπασης (συνήθως υπαγορευμένων) καταθέσεων.

Η ανάληψη της πρωτοβουλίας για διοργάνωση μαχητικής πορείας στη Νίκαια σχετικά με το συμβάν, από το ΡΕΣΑΛΤΟ και τους συντρόφους/ισσες από τη συνέλευση εξεγερμένων Σαλαμίνας, Περάματος, Κερατσινίου, Δραπετσώνας, Νίκαιας, δεν ήταν τυχαία. Μετά από χρόνια τοπικής παρουσίας και δράσης όσον αφορά το ΡΕΣΑΛΤΟ και για ένα μεταδεκεμβριανό εγχείρημα όπως η συνέλευση εξεγερμένων ήταν το ελάχιστο που αναλογούσε απέναντι σε μια κρατική δολοφονία. Ιδιαίτερα στις περιοχές αυτές που μέσα στην ιστορία τους είναι έντονα ταξικά χαρακτηρισμένες ως φτωχογειτονιές που έχουν φτιαχτεί και κατοικηθεί από τρία κύματα μεταναστών: τους μικρασιάτες πρόσφυγες τη δεκαετία του '20, τους εσωτερικούς επαρχιώτες μετανάστες στις πρώτες μεταπολεμικές δεκαετίες και τους μετανάστες από το πρώην ανατολικό μπλοκ και την κεντρική Ασία τις 2 τελευταίες δεκαετίες.

Εξάλλου, οι κινήσεις αλληλεγγύης στους απόκληρους και κατατρεγμένους του καπιταλιστικού κόσμου έχουν παρελθόν και θα έχουν και μέλλον δεδομένης της ολοένα εντεινόμενης και αιματηρότερης καταδίωξης και καταστολής τους.

Η ανταπόκριση 400 ανθρώπων στο κάλεσμα της διαδήλωσης παρά τη δυνατή βροχή δεν ήταν τυχαία. Η εξεγερτική ευαισθησία που καλλιέργησε ο «Δεκέμβρης» αφήνει τα αποτυπώματα της παντού όπου εγκαλείται από την εξουσία. Η πορεία πέρασε από κεντρικούς δρόμους και γειτονιές της Νίκαιας, έκανε στάση στο σπίτι του δολοφονημένου και κατευθύνθηκε προς το τμήμα κάνοντας για λίγα δευτερόλεπτα τον ουρανό να σκοτεινιάσει από τις πέτρες που εκτοξεύθηκαν προς τη διμοιρία φύλαξης του Α.Τ. Τυχαίες δεν ήταν επίσης οι καταλήψεις του Δημαρχείου της Νίκαιας και της Πρυτανείας του Πανεπιστημίου Αθηνών. Δεδομένων

των συλλήψεων κατά τη διάρκεια της πορείας οι διαδηλωτές αποφάσισαν την κατάληψη του δημαρχείου Νίκαιας, ως μοχλού πίεσης και ως κέντρου αντιπληροφόρησης και συνελεύσεων. Ενώ όταν την Κυριακή 18/10 για 5 από τους 8 συλληφθέντες αναβαθμίστηκαν οι κατηγορίες σε κακουργήματα, με βάση τον «κουκουλονόμο», τότε κρίθηκε αναγκαία η ανάδειξη του ζητήματος σε κεντρικό επίπεδο. Έτσι αφεθήκε το δημαρχείο της Νίκαιας και καταλήφθηκε την επόμενη μέρα το πρωί η Πρυτανεία, στην οδό Πανεπιστημίου, στα Προπύλαια.

Η θετική αντιμετώπιση των περισσότερων νικαιωτών που συναντήσαμε στο δρόμο, από την ανάγνωση της προκήρυξης, τις ερωτήσεις και τις θετικές παροτρύνσεις μέχρι την κατακραυγή των μπάτσων και τη φυγάδευση διαδηλωτών κατά την επίθεση των ΜΑΤ, δεν ήταν τυχαία. Πρόκειται για μια συνοικία που πέρα από τον έντονο ταξικό προσδιορισμό της είναι

και έντονα χαρακτηρισμένη ιστορικά από την αγωνιστικότητα των περισσότερων κατοίκων της (παρότι πλέον το ΛΑΟΣ παίρνει δυστυχώς ποσοστά πάνω από 6%, όπως σε όλη την Β' Πειραιά). Γι' αυτό άλλωστε το παλαιότερο κομμάτι της Νίκαιας λέγεται Παλιά Κοκκινιά.

Η συντονισμένη επίθεση των διμοιριών των ΜΑΤ μαζί με πεζούς άνδρες της μηχανοκίνητης ομάδας ΔΕΛΤΑ στην πίσω πλευρά και στα πλάγια της διαδήλωσης (από τα κάθετα στενά), οι 11 προσαγωγές που «κατέληξαν» σε 8 συλλήψεις και η μετατροπή των κατηγοριών για τους 5 συλληφθέντες σε κακουργήματα βάσει του νέου ιδιώνυμου, του «κουκουλονόμου», δεν ήταν τυχαία. Παρόλους τους «νεωτερισμούς» και τη νέα επικοινωνιακή πολιτική του υπουργείου Δημόσιας Τάξης (κατ' ευφημισμό Προστασίας του Πολίτη!) η κατασταλτική στρατηγική του κράτους και η αντι-εξεγερτική του εκστρατεία δεν αναιρούνται στο ελάχιστο. Το μαρτυρά ο αστυνομικός στρατός κατοχής στα Εξάρχεια και οι ανακοινώσεις για ακόμα περισσότερους μπάτσους στους δρόμους («αστυνομικός της γειτονιάς»). Το μαρτυρά η επαναφορά των πολιτικών και επιχειρησιακών σεναρίων εκκένωσης των κατειλημμένων απελευθερωμένων χώρων, μετά την προσωρινή αναστολή των μεθοδεύσεων που ξεκίνησαν την περασμένη άνοιξη με την παραγγελία του τότε εισαγγελέα Αρείου Πάγου, Σανιδά. Το μαρτυρούν τα κομμένα δέντρα έξω από το Πολυτεχνείο στην οδό Πατησίων για να μπορούν -λένε- να βλέπουν καλύτερα τι γίνεται εντός του ιδρύματος. Το μαρτυρά η κατασταλτική μεθόδευση εντυπωσιασμού της υποτιθέμενης «γιάφκας» του Χαλανδρίου, όπου, παρά την ανυπαρξία αποδεικτικών στοιχείων και με μόνο ουσιαστικό στοιχείο ενοχής τις κοινωνικές σχέσεις και γνωριμίες μεταξύ τους, 4 νεολαίοι συνελήφθησαν -εκ των οποίων 3 προφυλακίστηκαν- και άλλοι 6 καταζητούνται (με την πιθανότητα να προστεθούν και άλλοι) παρουσιαζόμενοι στα ΜΜΕ ως τα τρόπαια μιας δήθεν «αντιτρομοκρατικής» επιτυχίας της αστυνομίας. Το μαρτυρά το κρατικό σαφάρι για επίδοξους ρουφιάνους-κυνηγούς κεφαλών, με την επικήρυξη με 600.000 ευρώ 3 αναρχικών, καταζητούμενων από το 2006 για ληστεία τράπεζας και η υπόδειξή τους ως ομάδα ληστών (οι «ληστές με τα μαύρα») που συμμετέχει και σε ενέργειες ένοπλης βίας. Το μαρτυρά πάνω από όλα, η κραυγαλέα αγωνία τους για τις επαπειλούμενες εκρήξεις που κυφορούνται κοινωνικά. Τα αιτηματικά ανταλλάγματα που δίνονται, οι κινήσεις «καλής θέλησης» του Χρυσοχοϊδη, αφορούν ξεκάθαρα στην επιδίωξη συναίνεσης όσο το δυνατόν περισσότερων τμημάτων της αριστεράς, κοινοβουλευτικής και εξωκοινοβουλευτικής, για την απομόνωση και την καταστολή των ακηδεμόνευτων εστιών αγώνα. Είπαμε... «δημοκρατία και πυγμή». Όπως λέμε καρτό και μαστίγιο, συναίνεση και καταστολή. Ραντεβού από την πλευρά των οδοφραγμάτων...

τίποτα δεν ήταν τυχαίο...

κρατικές δολοφονίες, αστυνομικός στρατός κατοχής, νέα ιδιώνυμα

**Οι απαντήσεις βρίσκονται
εξεί που δίνονταν πάντα**

στον δρόμο

Νίκαια 17/10. Πορεία αρχής 400 ατόμων για τη δολοφονία του 25χρονου πακιστανού μετανάστη, Μοχάμεντ Καμράν Ατίφ, από βασανιστήρια στο Αστυνομικό Τμήμα Νίκαιας.

Βροχή από πέτρες στη διμοιρία προστασίας του αστυνομικού τμήματος. Συντεταγμένη αποχώρηση.

Συντονισμένη επίθεση των ΜΑΤ στην πορεία. Συνολικά 8 συλλήψεις.

**ΕΚΔΗΛΩΣΗ-ΣΥΖΗΤΗΣΗ
για τα γεγονότα της Νίκαιας
(με προβολή εισηγητικού βίντεο)**

**Παρασκευή 27 Νοέμβρη, 6:00 μμ
στο Δημαρχείο της Νίκαιας**

17-18/10. Διήμερη κατάληψη του Δημαρχείου Νίκαιας μετά την πορεία. 5 από τους συλληφθέντες κατηγορούνται με τον «κουκουλονόμο» για κακούρημα.

19-22/10. Κατάληψη της Πρυτανείας του Πανεπιστημίου Αθηνών και άλλων χώρων πανελλαδικά για αλληλεγγύη. Οι καταλήψεις λήγουν στις 22/10, με την απελευθέρωση και των τελευταίων συλληφθέντων.

22/10. Σε μια κίνηση αποσιμπίσης, ο Χρυσοχοϊδης ανακοινώνει την απόσυρση του «κουκουλονόμου», την ίδια στιγμή που μεθοδεύεται η συγκάλυψη της δολοφονίας.

συντρόφισσες/συντρόφοι από τη συνέλευση εξεγερμένων Σαλαμίνας, Περάματος, Κερατσινίου, Δραπετσώνας, Νίκαιας

& Αυτοοργανωμένος κύριος αλληλεγγύης και ρήξης
Λεωφ. Δημοκρατίας 54, Κερατσίνι (είσοδος από Ερμού 9)
anarxiko-resalto.blogspot.com

ΡΕΣΑΛΤΟ

